

на батареята си. Подъ фланговия неприятелски огънь той застрѣлялъ така скоро и тъй сполучно удрялъ върху турската батарея, щото и тя била принудена да се дигне и да отстъпва къмъ Османъ-Пазаръ. На турската ариергардна позиция останжала само пѣхота, която учестила своитѣ гърмежи. Конната руска батарея обѣрнала своитѣ сили къмъ нея.

Генералъ Гурко се убѣдилъ, че турцитѣ съвършено отстъпватъ и заповѣдалъ на една сотня казаки по-скоро да навлѣзе въ града прѣзъ рѣката, въ фланга на турцитѣ. Това движение накарало неприятеля да остави своето мѣсто и да отстъпи окончателно. Турското население, отколъ вече пригответено да бѣга, въ-врѣме прибрало що могло и какъ могло помъкнало се изъ града. Българитѣ въ Търново не знаели що става вънъ отъ кѣщата имъ. Скрити и заключени въ домоветѣ си, тѣ очаквали смъртъ, или свобода. Рускитѣ главни сили погнѣли турцитѣ и открили изъ топоветѣ си огънь. Трѣбвало да се бѣга. Безъ да се обѣрнатъ назадъ бѣгали турцитѣ, като захвърляли по пѣтя и пушки, и патрони, и мунициия. Търновскій губернаторъ, Саидъ-паша, споредъ нѣкои раскази, не дочакалъ коня си и побѣгналъ пѣшкомъ.

Въ това врѣме сотнята на Донскія №. 26 полкъ, водена отъ извѣстния князь Церетелевъ, влѣзла въ града; подиръ нея идяли останжалитѣ войски. Невъзможно е да се опиши въсторга, съ който жителитѣ въ Търново посрѣщали своитѣ избавители; всичкото население, старо и младо, безъ разлика на полъ и състояние, откакъ прѣкарало нѣколко часове въ положителна неизвѣстность, между надѣждата и отчаяньето, искочило на улицитѣ. Виковетѣ: Да живѣе русскія Царь! да живѣе руската войска! екли изъ цѣлия градъ. Когато Гурко дошелъ въ съборната църква, духовенството отслужило благодарствено молебствие за освобождението на града и за здравieto на русскія Царь-Освободителъ.